

Cançoner

Francesco Petrarca

LXI

Beneït sigui el dia, el mes i l'any,
l'estació i el temps, l'hora i el punt,
i el bell país, i el lloc on, vagabund,
vaig trobar els ulls que em fermen en parany;

i beneït el primer dolç afany
que vaig conèixer en ser jo a Amor adjunt,
i l'arc i fletxa que em tirà damunt,
i les nafres que al cor porten el dany.

Beneïdes les veus que he alçat al vent,
per les quals el seu nom la terra sap,
i els sospirs, i el desig, i el planyiment;

beneïts els papers on meno a cap
la seva fama, i el meu pensament,
que és només d'ella, que altra no n'hi cap.

CCLXXII

La vida fuig, i no s'atura una hora,
i la mort ve darrere a grans jornades,
i les coses presents i les passades,
amb les futures, em fan guerra alhora;

i el recordar com l'esperar m'acora,
tal que si no m'hagués, a les mal dades,
apiadat de mi, de tals pensades
ja fa el seu temps que em trobaria fora.

Penso si cap dolcesa ha mai tocat
aquest cor trist, i, ençà, veig que ha escaigut
al meu singlar l'embat dels vents bregosos;

veig la fortuna al port, i fatigat
el meu nauxer, i tot l'aparell romput
i els bells llums que mirar solia, fosos.

Saps la terra on floreix el llimoner? (Dant, Petrarca, Miquelàngel). Traducció de Miquel Desclot.
Barcelona: Proa, 1999. [Premi Crítica Serra d'Or 2000]
Translated by Miquel Desclot